

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/7/2015
Identifikačné číslo spisu: 6107010882
Dátum vydania rozhodnutia: 12.02.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6107010882.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného W. S. pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 12. februára 2015 v Bratislave dovolanie obvineného W. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. mája 2014, sp. zn. 2 To 121/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného W. S. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 25. septembra 2013 sp. zn. 4 T 87/2007 bol obvinený W. S. uznaný za vinného:

- v bodoch 1/ a 2/ z trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. zák.), sčasti dokonaného, sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák.;
- v bodoch 3/ a 4/ z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a účastníctva na trestnom čine krádeže podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 247 ods. 1, ods. 5 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999;
- v bode 5/ z účastníctva na trestnom čine sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999;
- bodoch 6/, 7/ a 8/ z účastníctva na trestnom čine sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v súbehu s účastníctvom na trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 2 Tr. zák. a trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 3 Tr. zák. a trestného činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 1, 3 Tr. zák.;
- v bode 11/ z trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 3 Tr. zák.;
- v bode 12/ z trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 2 Tr. zák., ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Za to bol odsúdený podľa § 252 ods. 3 s použitím § 35 ods. 1 a § 40 ods. 1, 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny. Ďalej mu bol uložený podľa § 55 ods. 1 Tr. zák. aj trest prepadnutia vecí presne špecifikovaných vo výroku o treste vyššie uvedeného rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 13. mája 2014, sp. zn. 2 To 121/2013 odvolanie obvineného W. S. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 18. novembra 2014 bolo okresnému súdu doručené dovolanie obvineného W. S. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Bajtoša.

V dovolaní obvinený W. S. argumentoval tým, že uznesením krajského súdu ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol v ustanovení § 40 ods. 1 Tr. zák. porušený zákon v jeho neprospech, pretože napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia, čím boli naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., keďže uvedené ustanovenie síce bolo použité, ale trest odňatia slobody mu nebol uložený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Rovnako tak namietal, že výrok o vine v bodoch 1/ a 2/ bol založený na dôkaze (výpoveď svedka D. Y.), ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom, čím bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Z uvedených dôvodov obvinený W. S. sa podaným dovolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyslovení porušenia zákona v jeho neprospech v rozsahu, ktorý bol vytýkaný, zrušil napadnuté uznesenie a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Nakoniec navrhol, aby obvinenému do rozhodnutia vo veci prerušil výkon trestu.

Prokurátor krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici v písomnom vyjadrení z 8. januára 2015 navrhol dovolanie obvineného W. S. ako nedôvodné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Spisový materiál Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 T 87/2007 bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 3. februára 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal predložený spisový materiál i dovolanie obvineného W. S. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a/ Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil, že dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť, lebo je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejme, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktno obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Naopak z

ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expresis verbis* vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Platí tiež, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, teda ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Obvinený W. S. v posudzovanej trestnej veci uplatnil vo vzťahu k výroku o treste dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V rámci uplatneného dôvodu argumentoval v podstate tým, že v trestnej veci obvineného W. S. nebolo pri ukladaní trestu fakticky použité moderovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu, a to vzhľadom na dĺžku trestného konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa už viackrát v minulosti zaoberal otázkou, či nepoužitie ustanovenia § 40 Tr. zák., resp. 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Keďže v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu ohľadom tejto otázky dochádzalo k rozdielnym výkladom zákona, trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujalo na zasadnutí konanom 14. júna 2010 zjednocujúce stanovisko sp. zn. Tpj 46/2010, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 pod poradovým číslom 5.

Podľa uvedeného stanoviska sa hmotnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. (rovnako tak platí aj vo vzťahu k § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005) o mimoriadnom znížení trestu svojou povahou a významom primkýna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery uvedeným v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť „pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste.

Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 ods. 1 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného.

Nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiadny dovolací dôvod.

V posudzovanej trestnej veci obvinený W. S. napokon uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody dovolania podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Zákonná podmienka upravená v § 371 ods. 4 Tr. por. nebola splnená, lebo obvinený W. S. totožné námietky ako v dovolaní neuplatnil, a to ani najneskôr v odvolacom konaní, čo vyplýva z odôvodnenia jeho odvolania podaného prostredníctvom obhajcu 11. novembra 2013, ako aj zo zápisnice o verejnom zasadnutí odvolacieho súdu z 13. mája 2014.

Na základe vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného W. S. dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. evidentne naplnené neboli, a preto s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného W. S. na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.